

I

Kerstavond

Het was de avond voor kerst en het ging niet goed.

Het was begonnen zoals altijd. Iemand vroeg: 'Trekken we dit jaar nog lootjes?' En iemand anders antwoordde: 'Ik hoop van niet.' Ze spraken af om het niet aan de officemanager te vragen, maar stiekem waren ze allebei van plan om dat bij de eerste de beste mogelijkheid wel te doen.

En voordat er iemand kon protesteren was de beslissing genomen en deed het kantoor het toch weer. Voor het vijftiende jaar. Zelfde regels als vorig jaar. Met een maximum van vijf pond. Anonieme cadeautjes. Niet iets aanstootgevends of beledigends. Cadeautjes die niemand wilde. Zonde van ieders tijd.

Dat was in ieder geval wat Craig Hodgkiss dacht. Hij had een gloeiende hekel aan lootjes trekken.

Hij had ook een hekel aan kerst. De jaarlijkse herinnering aan het feit dat hij een kloteleven had. Terwijl de collega's die hij openlijk belachelijk maakte naar huis gingen om kerst met familie en vrienden door te brengen, moest hij de kersttijd in zijn eentje zien door te komen.

Hij had écht een hekel aan lootjes trekken.

Drie jaar geleden was het de oorzaak geweest van zijn grootste vernedering. Omdat hij voor zichzelf het niet onredelijke kerstdoel had gesteld om Hazel, die net als hij logistiek specialist bij John Bull Haulage was, te neuken, had hij het zo weten te ritselen dat hij haar lootje had. Een zijden slipje was volgens hem het perfecte cadeau om haar te laten weten dat hij wel zin had om na werktijd wat te flikflooiën terwijl haar man op het vasteland van Europa rondreed.

Zijn plan werkte.

Bijna.

Het zou inderdaad de perfecte manier zijn geweest om het haar te laten weten.

Maar helaas was ze gelukkig getrouwd en in plaats van dat ze in

zijn bed belandde, had ze zich naar haar man gespoed, die even zonder werk thuiszat en in het depot een kop thee zat te drinken. De een meter vijfennegentig lange vrachtwagenchauffeur was de administratie binnengelopen, had Craig een gebroken neus geslagen en hem gezegd dat hij aan handen en voeten gebonden achter in een container met bestemming Rusland zou belanden als hij ooit nog een blik op zijn vrouw zou werpen. Craig had hem geloofd. Zozeer zelfs dat hij voor de ogen van het hele kantoor de controle over zijn blaas had verloren.

Twee jaar lang had iedereen hem 'Plasgeit' genoemd. Hij kon zelfs niet zijn beklag doen bij Personeelszaken, omdat hij bang was dat hij Hazel dan in problemen bracht.

Twee jaar lang had hij bij de meisjes op kantoor niets voor elkaar gekregen.

Maar uiteindelijk waren Hazel en haar brute echtgenoot verhuisd. Hij ging voor Eddie Stobart rijden en zij ging met hem mee. Craig vertelde iedereen dat Hazels man was weggegaan omdat hij hem een pak rammel had gegeven, maar niemand had hem geloofd.

Nee, dat is niet waar, één persoon leek hem wel te geloven.

In Craigs ogen was Barbara Willoughby een kleurloos meisje. Haar haar zag eruit alsof het in een bejaardenhuis was gekapt, haar stompe tanden stonden te ver van elkaar, en ze zou wat minder zwaar mogen zijn. Op een schaal van één tot tien scoorde ze volgens Craig een dikke zes, en misschien met de juiste lichtval een zeven, en hij neukte alleen achten of hoger.

Maar er was één ding dat hij fijn vond aan haar. Ze was er niet bij geweest toen hij zichzelf had ondergeplast.

Dus had hij haar mee uit gevraagd. En tot zijn verrassing merkte hij dat ze goed met elkaar konden opschieten. Ze was leuk gezelschap, populair, en gaf hem een prettig gevoel. En ze was avontuurlijk in bed. Dat ze alleen iets in het weekend wilde afspreken, vond hij ook prettig. Gedurende de week bleef ze thuis om voor een of ander stom examen te studeren.

Wat Craig prima uitkwam.

Want na een paar weken daten met Barbara had hij zijn branie weer terug en durfde hij weer op meidenjacht te gaan.

Tot zijn verbazing ontdekte hij dat het versieren van vrouwen die hij aantrekkelijk vond gemakkelijker ging als hij vertelde dat hij een vaste relatie had. Volgens hem kwam dat door de combinatie van zijn

jongensachtige aantrekkelijkheid en het idee dat ze iemand belazerden die ze niet kenden. Dat bracht Craig op een idee: als dat type vrouw genoot van de spanning om het te doen met iemand die de kluit belazerde, zouden ze helemaal uit hun dak gaan als die persoon...

Dus besloot de negenentwintigjarige Craig Hodgkiss Barbara ten huwelijk te vragen. Dat buitenkansje zou ze met beide handen aangrijpen. Ze was begin dertig, voelde een of andere biologische klok tikken (maar wist niet dat hij twee jaar eerder een vasectomie had gehad) en schoot vrijwel zeker over als ze nee zei. Vervolgens zou hij de vruchten ervan plukken. Een trouwe voetveeg die zijn bed warm hield, en een reeks vrouwen die maar wat graag het bed in zouden willen duiken met een man met een trouwring om.

En omdat hij wilde dat iedereen op kantoor wist dat hij op het punt stond om een verboden vrucht te worden besloot hij om wat er was gebeurd achter zich te laten en haar tijdens het kerstfeest ten huwelijk te vragen.

De voorbereiding was niet echt eenvoudig geweest. Hij was Barbara's ringmaat te weten gekomen door de eeuwigheidsring van haar gestorven oma te stelen, de ring die ze uitsluitend bij speciale gelegenheden droeg. Terwijl Barbara haar flat overhoophaalde om hem te vinden had hij een juwelier gevraagd om de verlovingsring te maken en de diamanten en het goud daarvoor te gebruiken. Het had hem slechts tweehonderd pond gekost.

Daarna moest hij een coole manier zien te bedenken voor zijn huwelijksaanzoek. Iets waardoor de kantoormeiden onderling zouden bespreken hoe romantisch Craig was. Het zou zijn reputatie goeddoen. Hij besloot een mok te kopen. Het was het perfecte kerstcadeau omdat het iets minder kostte dan het door de officemanager vastgestelde maximum en hoewel in de helft van de pakjes onder de goedkope kunstboom een mok leek te zitten, stond daar niet WIL JE MET ME TROUWEN? op geprint.

Als Barbara de vraag las en vervolgens zag wat erin zat... nou, hij ging ervan uit dat ze in tranen zou uitbarsten en hem gillettjes slakend om de hals zou vallen.

De kantoorvloer lag bezaaid met goedkoop cadeaupapier. En met rendieren, sneeuwpoppen en kleurig ingepakte cadeautjes met linten.

Barbara was de volgende. Ze pakte haar pakje en keek hem met een vreemde blik aan.

Wist ze het?

Onmogelijk. Niemand wist het. Zelfs het meisje niet dat hij had overgehaald om lootjes met hem te ruilen zodat hij voor Barbara het cadeautje mocht kopen.

Tiffany, Barbara's beste vriendin, begon het om de een of andere reden met haar mobieltje te filmen. Maar dat was prima. Meer dan prima zelfs. Hij zou het op Twitter en Facebook kunnen zetten en een kopie op zijn telefoon bewaren, klaar om die bij de minste aanleiding aan meisjes te laten zien. Kijk mij nou. Kijk hoe aardig ik ben. Kijk hoe gevoélig ik ben. Dat kan van jou zijn... maar slechts voor één nacht.

Craig ving Barbara's blik. Hij knipoogde. Ze knipoogde niet terug. Glimlachte zelfs niet. Hield zijn blik vast terwijl ze de ingepakte doos uit een van zijn oude cadeauezakjes haalde.

Er klopte iets niet. Het witte cadeaupapier was dik en had zwarte afbeeldingen. Volgens hem was het papier dat hij had gebruikt goedkoop en kleurig geweest.

Zonder ernaar te kijken trok Barbara het papier eraf. De mok zat in een plastic doos. Hij had de helften aan elkaar geplakt om de spanning te verhogen. Barbara sneed ze met een schaar los, waarna ze het doosje openmaakte.

Ze haalde de mok eruit en Craigs verwarring werd steeds groter. Het was niet zijn mok. Deze had hij nog nooit gezien. Op de zijkant stond iets geprint, maar het was niet zijn huwelijksaanzoek. In centimetersgrote zwarte letters stond er:

#BSC6

Maar Barbara wist niet dat ze het verkeerde pakje had opengemaakt. Ze keek hem kwaad aan en zonder in de mok te kijken draaide ze die om.

'Gluiperige fucking klootzak,' zei ze.

Craig protesteerde niet. Dat kon hij ook niet. Hij kon zijn ogen niet afhouden van de dingen die op de vloer waren gevallen. Er lag geen verlovingsring tussen.

Hij deinsde achteruit en snakte vol walging naar adem.

Een bekende en ongewenste warmte begon zich in zijn kruis te verspreiden.

En op dat moment begon het gillen.

2

Tweede kerstdag

Iemand anders die een hekel aan kerst had was brigadier Washington Poe.

Als fervent mopperpot was hij tegen alle vormen van geforceerde vrolijkheid en tot dan toe was het hem gelukt om weg te blijven van alle feestelijkheden, georganiseerd of anderszins. Normaal gesproken werkte hij in de kerstvakantie door. Hij bracht de feestdagen alleen door of zocht een pub met gelijkgestemde misantropen en dronk totdat het allemaal voorbij was.

Maar dit jaar niet. Dit jaar was hij letterlijk ‘gebradshawed’.

Want in plaats van dat hij in een pub zat of zich had verschanst in zijn tweehonderd jaar oude boerderijtje, met bier in de koelkast en een kliekje gebakken aardappels in de oven, bevond hij zich in een penthouse in een dorpje net buiten Cambridge.

Zijn vriendin en collega Matilda ‘Tilly’ Bradshaw had hem meege-sleept naar een babyshower.

In eerste instantie had hij botweg geweigerd om mee te gaan.

Ze had ontsteld gekeken, maar dat gaf niet, ze zou er wel overheen komen. Ze mocht dan zijn beste vriendin zijn, maar een babyshower in het huis van een rijke stinkerd was zijn voorstelling van de hel.

Ze had gestampvoet.

Hij had haar genegeerd.

Maar toen had ze haar dodelijkste wapen in de strijd gegooid, eentje waar hij machteloos tegen was: haar niet-aflatende logica.

Hij had haar gezegd dat babyshowers voor vrouwen waren.

Ze had tegen hem geschreeuwd voor het oog van het hele kantoor. Iedereen van de Serious Crime Analysis Section, de afdeling van de National Crime Agency die zich bezighield met het onderzoek naar seriemoordenaars en schijnbaar motiefloze moorden, stopte om te luisteren.

En gniffelde.

‘Washington Poe, je mag dan een penis hebben, maar dat betekent niet dat je de sociale privileges van de patriarchale samenleving mag gebruiken om je te onttrekken aan dingen die je niet leuk vindt.’

Poe had op het punt gestaan om haar te vragen waar ze het in vredesnaam over had toen hij iemand had horen griffelen: ‘Wat bedoelt ze, “mág dan een penis hebben”?’

Hij had nog een poging gewaagd door te zeggen dat hij Edgar, zijn springerspaniël, niet zo lang alleen kon laten.

Ze had geantwoord dat Edgar bij Victoria Hume, zijn buurvrouw, kon blijven. ‘Je weet wel, zoals alle andere keren.’

Hij probeerde het met de waarheid – dat hij niet wilde gaan.

‘Nou, gossie, meneer, sinds wanneer krijgt Washington Poe altijd wat hij wil? Onze chef, inspecteur Stephanie Flynn, krijgt een baby en haar zus is zo aardig om een babyshower te geven – we zijn haar vrienden, we zijn uitgenodigd, we gaan, en daarmee uit.’

Dus Poe was bij een babyshower, mokkend in een hoekje. Tot dan toe was het hem gelukt om geen aandacht te trekken. Hij was van plan om dat vol te houden totdat hij er lang genoeg was geweest om te kunnen vertrekken. Zijn glas champagne was veertig minuten geleden al warm geworden, maar het gaf hem iets te doen met zijn handen.

Jessica Flynn, de oudere zus van de chef, woonde op de bovenverdieping van een gerenoveerde steenfabriek. Het was een loftachtig appartement, een open ruimte, dat meer paste in Manhattan dan in het semilandelijke Cambridgeshire. Er waren zeker vijftig vrouwen. Poe was de enige man. Iedere keer als iemand hem met een scheve blik aankeek, werd hij daaraan herinnerd.

Hij had nog bijna geen woord gewisseld met zijn chef. Bij binnenkomst had Flynn hem begroet maar was meteen meegesleept door een reeks vrouwen. Ze zat nu tussen hen in op een van de grote banken van haar zus. Ze zag er bozer uit dan hij zich ellendig voelde.

Hij zag hoe iemand zich naar haar toe boog en haar op haar buik klopte.

‘Wil je daarmee ophouden,’ snauwde ze, terwijl ze de hand wegduwde.

Flynn was geen stereotiep voorbeeld van een zwangere vrouw, als dat er al was. Ze keek eerder nors dan dat ze straalde, droeg liever – dat wist Poe – een legging en een New York Dolls-T-shirt dan de positiejurken van Laura Ashley die haar partner, Zoe, voor haar had gekocht, en ze had botweg geweigerd om met zwangerschapsverlof te

gaan. Alleen aan haar kolossale buik kon je zien dat ze zwanger was. Voor de rest was alles hetzelfde: haar blonde haar zat nog steeds strak in een paardenstaart, haar make-up was subtiel en haar werkmobieltje bevond zich bijna altijd in de buurt van haar oor.

Flynn keek de vrouw die haar had aangeraakt dreigend aan. ‘De volgende die me op mijn buik klopt sla ik op d'r smoel.’

De vrouw glimlachte zenuwachtig, onzeker of Flynn een grapje maakte of niet.

Poe wist dat het haar bittere ernst was.

Want hoewel Flynn probeerde te doen alsof alles nog hetzelfde was, had de zwangerschap haar wel degelijk veranderd. Ze had last van een zeldzame balansverstoring door het zwangerschapsgerelateerde cortisol-hormoon, het hormoon dat het lichaam in een vecht- of vluchtmodus brengt.

En Flynn liep nooit weg voor een gevecht. Elke nieuwe ervaring en uitdaging moest worden aangegaan. Voor haar zwangerschap werd ze gezien als een weloverwogen, welgemanierde manager. Nu was ze een grofgebekte, tierende idioot. In situaties waarin ze eerder kalm bleef, zelfs als ze het moest opnemen tegen de meest onverzoenlijke, onhebbelijke randdebiel met wie de SCAS af en toe te maken had, riskeerde je nu, zelfs als je iets te hard typte, haar toorn.

Poe vond dat om te gieren, hoewel hij dat nooit in haar bijzijn liet merken.

Hij had al wel met Zoe gepraat, maar ze hadden weinig gemeen. Zoe werkte in de City, het financiële centrum van Londen, waar ze de olieprijs in de wereld in kaart bracht, en hij werkte overal waar het profiel moest worden gemaakt van seriemoordenaars. Zij verdiende een jaarsalaris van zeven cijfers, hij verdiende... aanzienlijk minder dan dat. Ze hadden geen hekel aan elkaar, maar ze hadden een onuitgesproken afspraak om niet te veel contact te hebben.

Poe keek naar Bradshaw en moest glimlachen. Ze droeg de jurk die ze had gekocht voor een liefdadigheidsbijeenkomst waar ze tijdens de eerste zaak waar ze samen aan werkten naartoe waren geweest – een mozaïek van miniatuurafbeeldingen van stripomslagen. Voor deze avond had ze iets anders met haar haar gedaan. Gewoonlijk had ze vlechtjes; nu was haar kapsel net een suikerspin. Hij vroeg zich af of ze het door een kapper had laten doen of dat ze online een handleiding had gevonden. Hij wedde het laatste.

Bradshaw zag hem kijken en stak haar beide duimen naar hem op. Ze was nooit eerder bij een babyshower geweest en was er met haar gebruikelijke mengeling van enthousiasme en nieuwsgierigheid naartoe gegaan.

Ze had een klein fortuin besteed aan cadeautjes – sommige, zoals het Spiderman-rompertje, waren leuk en passend; andere, zoals de elektrische dubbele borstpomp, waren dat niet.

‘Zo kun je op de meest efficiënte manier melk afkolven, inspecteur Stephanie Flynn,’ had ze ten overstaan van iedereen gezegd.

Poe benijdde Flynn om haar cadeau. Ze zou het niet lang hoeven te gebruiken, terwijl hij wist dat de ultramoderne pastamaker die Bradshaw voor hem voor kerst had gekocht hem jarenlang zou kwellen. Hij hield niet van pasta. Het maakte hem niet uit dat zijn cholesterol er lager door werd, dat het een ‘opstap was naar een totaal nieuwe manier van koken’ of dat het maken van je eigen pasta kostenefficiënt was.

Maar dat was Bradshaw ten voeten uit.

Ze was begin dertig, maar toch was de Serious Crime Analysis Section pas haar eerste echte baan. Vanaf haar tienerjaren was ze onderdeel geweest van de academische wereld, waar ze graden en doctoraten had behaald, waarna ze allerlei onderzoeksbeurzen kreeg aangeboden. Daardoor ontbrak het haar aan de tijd en de zin om sociale vaardigheden te ontwikkelen.

De SCAS was haar eerste stap in de echte wereld en ze vond het een uitdaging om met mensen met een IQ lager dan 150 te communiceren. Ze was naïef, fantasieloos en pijnlijk eerlijk, maar hoewel Poe in eerste instantie op zijn hoede was geweest voor haar had hij ook gezien dat zij de potentie had om voor de SCAS van de allergrootste waarde te zijn. Ze was gespecialiseerd in wiskunde, maar was zo vlug van begrip dat ze over een onderwerp in no time meer wist dan wie ook als ze er even aandacht aan schonk. Ze kon in data patronen herkennen als geen enkele computer dat lukte en moeiteloos oplossingen op maat bedenken voor ogenschijnlijk onoplosbare problemen. En ze was ongelofelijk loyaal.

Even los van de pastamaker, ze was Poe’s beste vriend en hij die van haar. Bradshaw haalde bij Poe de ruwere kantjes ervanaf en hij hielp haar bij het vinden van haar weg in de echte wereld. Ze vormden een geweldig team, en dat was, gelet op de problemen waarmee ze iedere keer te maken kregen, waarschijnlijk maar goed ook.

Jessica Flynn was een rijke vrouw met rijke vrienden die allemaal in de City werkten. In de jaren negentig zouden ze yuppies zijn genoemd. Ze hadden Bradshaw collectief in hun armen gesloten en het duurde niet lang of ze stond in het middelpunt van de belangstelling. Poe zou zich er wel mee hebben bemoeid als hij het idee had gehad dat ze haar belachelijk maakten, maar dat was duidelijk niet het geval. Bradshaw was zo eerlijk en rechtdoorzee – het tegenovergestelde van de mensen met wie ze normaal gesproken omgingen, mensen voor wie verraad, bedrog en ronduit liegen verankerd zaten in hun manier van leven. Een gesprek voeren met iemand die antwoord gaf op de vraag die je stelde, in plaats van het antwoord te geven dat een tactisch voordeel bood, was voor hen waarschijnlijk uitermate verfrissend.

Poe keek om zich heen. Jessica Flynn's penthouse bestreek de hele bovenverdieping en had aan alle kanten enorme ramen van tenminste drie meter hoog. Hoewel het donker was, kon Poe zien dat de ramen met uitzicht op het platteland en die met uitzicht op de parkeerplaats grote balkons hadden. Op het balkon aan de voorkant stonden stoelen en banken van smeedijzer. Op een tafeltje stond een omgekeerde ijsemmer.

De muren in het penthouse waren van gemetseld baksteen en de kamers waren gemeubileerd met dure meubels en spullen. Je kon zien dat Jessica een bergbeklimmer was. Foto's en memorabilia sierden een hele hoek. Een schap vol bergsportcuriosa vormde het middelpunt van haar collectie. De ereplaats werd ingenomen door een oude ijsbijl op een prachtige teakhouten sokkel.

Op de sokkel zat een koperen plaatje. Hij kon zien dat er iets in was gegraveerd, maar hij stond te ver weg om het te kunnen lezen.

Hij kuierde ernaartoe.

Een vrouw kwam naast hem staan.

'Ik zie dat je mijn kleine obsessie hebt ontdekt,' zei ze, terwijl ze haar hand uitstak. 'We hebben nog niet echt kennisgemaakt – ik ben Jessica Flynn, de zus van Steph.'

Eerder die avond waren ze aan elkaar voorgesteld, maar dat was snel en plichtmatig gegaan.

Ze was groot, katachtig en gracieus in haar bewegingen. Net als Flynn had ze goudblond haar, alleen was dat van haar veel korter geknipt, waarschijnlijk vanwege haar bergklimactiviteiten. Poe had drie jaar gediend bij de Black Watch, waardoor hij wist dat persoonlijke

hygiëne buiten moeilijk was – alles was erop gericht om het leven simpeler te maken.

Ze was goed gekleed, maar niet te, zoals de anderen. Jeans en een kasjmieren trui. Haar enige sieraad was een subtiele gouden ketting.

Poe bestudeerde de foto's. Jessica stond op de meeste. Met touwen om haar borst, aan haar riem karabijnhaken en een brede glimlach op haar gebruide gezicht. Aan één foto besteedde hij meer aandacht. Hij herkende de plek: een rots genaamd Napes Needle in het Lake District – smal, spits, net een raket.

'Die is een paar jaar geleden genomen,' zei ze. 'Daarna zijn we in een pub in Keswick begonnen aan onze planning voor de grote.'

'Scafell Pike?' vroeg Poe. Scafell Pike was de hoogste berg in Engeland, maar een waarop je je nauwelijks hoefde voor te bereiden; op een mooie dag kon je in korte broek en op gymschoenen naar boven lopen.

Ze wees naar een foto van de beroemdste berg ter wereld.

'Everest?'

Jessica knikte. 'Everest.'

Poe float. 'Indrukwekkend. Gevaarlijk.'

Ze haalde haar schouders op. 'Alles is gevaarlijk.'

'Wanneer ga je?'

'Ze gaan komend jaar mei, als de straalwind de top niet met honderdzig kilometer per uur geselt tenminste.'

'Ze?'

'Ik ben bang dat ik niet met hen mee kan.'

'O... wat is er gebeurd? Je lijkt me niet het type dat moeilijke doelen uit de weg gaat.'

'Bij mij is helaas de ziekte van Addison geconstateerd,' zei ze.

'Die ziekte ken ik niet.'

'Dan mag je blij zijn. Het is een chronische endocriene stoornis. Dat betekent dat mijn bijnierklieren niet genoeg steroïden produceren.'

'Maar het is toch wel behandelbaar?'

'Ja. Ik zal de rest van mijn leven tabletten moeten slikken, maar de ziekte heeft geen effect op hoelang ik leef.'

De betekenis van haar woorden drong langzaam tot hem door.

'Maar voor iemand die mee wil met een Everest-expeditie is het problematisch?'

'Hoogteziekte. Door mijn toestand heeft die een groter effect op mij, en omdat de top van de Everest 8848 meter hoog is – de vlieghoogte van